

AudioQuest Storm Series

Een frisse wind door je hifi-set

AudioQuest Storm Series

Het is al even geleden dat ons ter ore kwam dat de AudioQuest Storm Serie eraan zat te komen. Alleen was de naam toen nog een goed bewaard geheim en liet ontwerper Garth Powell - die ook verantwoordelijk is voor de Niagara stroomproducten - nog niet veel los over wat er precies van te verwachten viel. Behalve dat het radicaal zou worden en dat er veel 'energy' (pun intended) nodig zou zijn om de stroom-is-stroom sceptici te overtuigen. Het duurde tot de herfst van 2017 eer de Storm Serie op beurzen begon op te duiken, maar een vergelijkende test was nog niet mogelijk omdat sommige modellen domweg nog niet beschikbaar waren. Dus toen we eind van het jaar dan eindelijk een afspraak hadden om op het Europese hoofdkwartier van AudioQuest naar de Storm Serie te gaan luisteren was onze verwachting inmiddels uitgegroeid tot een soort zenuwachtige opwindning.

Omvangrijke Kabels

Het eerste dat opvalt als je kennismaakt met de AudioQuest Storm Serie is dat de redelijk omvangrijke kabels eigenlijk uit drie dunnere kabels bestaan. Die zijn losjes gevlochten om het onvermijdelijk toch vrij stugge eindresultaat enerzijds samenhangend, maar anderzijds ook nog enigszins buigzaam te houden. Wat overigens goed werkt, maar 'soepel' kunnen we ze met de beste wil van de wereld niet noemen. Iets om rekening mee te houden als je ze wil gaan gebruiken: scherpe hoeken maken gaat met deze kabels niet lukken, en over de lengte een kwartslag draaien als de aansluiting op het te voeden apparaat dat vraagt kan bij de kortste uitvoering van een meter ook redelijk lastig zijn. De afwerking is echter voorbeeldig,

met mooie stekkers die stevig aanvoelen, en een fraaie vlechtkous om elke individuele kabel. De naam van de kabels is netjes op de stecker afgedrukt. De serie bestaat momenteel uit vijf modellen. Vier 'High Current' types, die primair geschikt zijn voor aan stekkerblokken en (eind)versterkers, maar die zéér beslist ook aan bronapparaten kunnen, en een 'Source' versie van het duurste model, dat naast koperen ook zilveren geleiders bevat en omwille van enige kostenbesparing voor de consument ook in een dunnere, dus goedkopere uitvoering beschikbaar is. Of er van de andere modellen ook nog een 'Source' versie komt is officieel niet bekend, maar als daar vraag naar ontstaat zou AudioQuest best een gewillig oor te luisteren kunnen leggen. De lijn begint bij de in het bruin/zwart gehulde Thunder met vergulde contacten, dan komen de zwart/grijze Tornado en de zwart/rode Hurricane, en tot slot de geheel zwarte Dragon. De duurdere modellen zijn naar goed AudioQuest-gebruik allemaal voorzien van verzilverde contacten. Alle kabels hebben de speciaal voor deze serie vernieuwde AudioQuest DBS (Dielectric Bias System)-modules die extra technologie aan boord hebben die hun werking ondersteunt.

Om de vergelijking tussen de verschillende netsnoeren in de Storm Serie zo optimaal mogelijk te laten verlopen was vooraf besloten om de Niagara 5000, het middelste apparaat in de serie van AudioQuest stroomproducten, in de setup mee te nemen. En omdat we er toch waren hebben we natuurlijk ook de kleinere Niagara 1000 aangesloten. Logischerwijs vormen de Niagara Serie en de Storm Serie sámen de optimale combinatie, maar beide kunnen uiteraard ook onafhankelijk gebruikt worden.

De Setup

Omdat het logistiek gezien tóch handiger was besloten we om de luistersessie in de demostudio van AudioQuest plaats te laten vinden. Dat is een vrij grote, voor dealer-evenementen ingerichte ruimte die zowel akoestisch als qua stroomvoorziening is geoptimaliseerd. De set bestond uit een Primare Pre60 voorversterker annex streamer, een Primare A60 eindversterker, AudioQuest Oak luidsprekerkabel, AudioQuest Fire XLR analoge interlinks en de machtige DALI EPICON 8 luidsprekers, die door AudioQuest medewerker Jan 't Hart - afkomstig uit de hifi-retail - vakkundig waren gepositioneerd. Jan zou ons tijdens de gehele luistersessie begeleiden en zorgdragen voor het wisselen van de kabels. De stroom kwam van een speciaal voor dit doel aangelegde en volledig gescheiden audio-lichtnetgroep die vanaf de meterkast tot de wandcontactdoos van een ononderbroken AudioQuest NRG-X3 stroomkabel is voorzien. Vanaf de wandcontactdoos ging op ons verzoek een AudioQuest NRG-10 stroomkabel maar een ongefilterd stekkerblok van goede (audiofiele) komaf en was de apparatuur ook met NRG-10 netsnoeren aangesloten, omdat die ongeveer in dezelfde prijsklasse zit als de Thun-

der, het instapmodel van de Storm Serie. Gedurende de luistersessie zouden we éérs het standaard stekkerblok vervuilen voor de actief gefilterde Niagara 1000, dan de werking van de Niagara 5000 beluisteren, en daarna de NRG-10 naar de voorversterker voor een steeds beter netsnoer uit de Storm Serie vervangen, om tot slot ook de eindversterker van een Storm Serie netsnoer te voorzien. Het lijkt misschien logischer om de eerst eindversterker steeds van een beter netsnoer te voorzien, maar we wilden vooral ook vaststellen hoe de impact van de 'High Current' netsnoeren op een bronapparaat zou zijn.

De Luistersessie

De gebruikte tracks waren om verschillende redenen gekozen. Allereerst 'Moten Swing (No. 1)' van een zeer fraai geremasterde, in 1958 live in The Crescendo Club in Hollywood gemaakte opname van het Count Basie Atomic Orchestra. Deze opname blinkt uit in natuurlijke ruimtelijkheid en extreme dynamiek. De tweede track was van Fink, het titelnummer van diens nieuwe album Resurgam, die we kozen vanwege de vele kleine details en de microdynamiek, en als derde kozen we voor de track 'Primordial' van het nieuwe album Lunar Glyphs van Desolate, vanwege de nauwkeurigheid van de (artificiële) plaatsing van kleine details en het diepe elektronische laag.

In de hierboven beschreven 'standaard' setup liet de track van Count Basie een mooi beeld horen, met veel dynamiek, het geroezemoes van de mensen in de zaal klonk redelijk ruimtelijk, maar het 'erbij zijn' gevoel was er niet. De klankkleur was mooi in balans, niet te fel. Fink klonk mooi warm en het beeld was vrij groot en coherent, wat de indruk wekte dat deze opname in één take gemaakt werd. Desolate klonkt ruimtelijk en het laag was indrukwekkend. Al met al geen slecht begin. Zoals al vaker is voorgekomen bij reviews zouden we lang en gelukkig met dit geluid kunnen leven.

COUNT BASIE _____ COMPLETE LIVE at the CRESCENDO 1958 & HIS ATOMIC BAND

Thad Jones, Snooky Young, Wendell Culley, Joe Newman, Benny Powell, Henry Coker, Al Grey, Frank Wess, Marshall Royal, Billy Mitchell, Frank Foster, Charlie Fowkes, Freddie Green, Eddie Jones, Sonny Payne, Joe Williams.

AudioQuest Niagara 1000

Toen echter het standaard stekkerblok werd vervangen voor de actief gefilterde Niagara 1000 (met één High Current stroompunt en vijf ultralineair gefilterde stroompunten voor bronapparaten) bleek die een duidelijk hoorbare invloed op de weergave te hebben. Bij Desolate klonk het geheel gecontroleerder, met meer rust. De sound was egalere en ruimtelijker en vormde ondanks de eerder al goede coherentie beslist méér een geheel. Bij Fink kwam het laag beter uit de verf, het liep niet zozeer dieper door, maar het had een grotere impact en klonk schoner. De opname van Count Basie klonk marginaal droger, met grotere dynamiek en een egalere, ruimtelijkere presentatie. Al met al een duidelijke verbetering die groter was dan we ons van 'een stekkerblok' hadden kunnen voorstellen. Van dynamische kortademigheid was geen enkele sprake, de Niagara 1000 vertoont niet het wat geknepen gedrag dat je bij sommige andere actieve netfilters wel eens hoort, en wat vaak abusievelijk voor 'meer rust' wordt aangenomen.

AudioQuest Niagara 5000

Dat belooft wat voor de Niagara 5000, die niet alleen aanzienlijk meer stroompunten ter beschikking heeft (12, tegenover de 6 van de Niagara 1000, waarvan 4 keer High Power en 8 keer met het Ultra Linear Noise Dissipation System dat vervuiling van het stroomnet wegfiltert) maar ook is voorzien van een soort stroomreservoir dat meer dan 80 Ampère aan stroom kan 'bijleveren' in situaties waarin de versterker over een langere periode dan één dynamische piek opeens flink stroom moet leveren. Oneerbiedig gezegd kun je het vergelijken met een elektrische fiets met trapondersteuning; als je opeens bergop moet raak je niet uitgeput. Het effect van de Niagara 5000 was, en we kunnen er niets anders van maken, spectaculair. Bij Count Basie op dezelfde volumestand (die bij de Primare met een display wordt aangegeven, dus vergissen is uitgesloten) was er opeens aanzienlijk meer 'druk' in de weergave, meer energie. Er leek ook meer informatie in de muziek te zitten, en er was meer dynamiek, terwijl de tonaliteit niet veranderde. Ook Fink kreeg meer druk, zijn stem had meer 'body' en de drums hadden een aanzienlijk grotere impact. We leken dichterbij te zitten

en er was meer rust en meer evenwicht. Er zat ook meer 'kleur' in de muziek, het was allemaal tastbaarder terwijl de luidsprekers een stapje terugdeden uit het beeld, alles stond een stuk losser in de ruimte. Bij Desolate was dat hetzelfde verhaal, de weergave was eigenlijk niet herkenbaar. Losser en met meer kracht, souplesse en soevereiniteit. Kennelijk doet de stroomreserve van de Niagara 5000 ook iets met de energie op lagere volumes. Vooral voor de Niagara 5000 (en de grote broer 7000) geldt overigens: hoe beter het netsnoer tussen de wandcontactdoos en de Niagara 5000, hoe beter het resultaat zal zijn. Waarbij de Storm Serie eigenlijk sterk de voorkeur heeft omdat die voorzien zijn van het bijpassende Ground Noise Dissipation System.

AudioQuest Thunder

En toen stak er een AudioQuest Storm op... Het moment waar we naar hadden uitgekeken was aangebroken. Het NRG-10 netsnoer naar de voorversterker werd vervangen door een AudioQuest Thunder van 2 meter. Deze kost op een paar tientjes na hetzelfde als de nét iets duurdere NRG-10 van 1,8 meter, en dus was het een goed uitgangspunt. De overgang van de NRG-10 naar de Thunder is bijna net zo spectaculair als de stap van het gewone stroomblok naar de Niagara 1000. Bij Desolate was er meer kleur en nam de ruimtelijkheid toe, en kreeg het beeld een flinke uitbreiding naar voren en klonk het in zijn geheel schoner, alsof er een dun laagje grijs vanaf was gepoetst. Bij Fink werd de afbakening van alle elementen in het geluidsbeeld preciezer, alsof iemand aan de focus van de camera draaide en het

beeld opeens scherp werd. De stem kwam vanuit een zwartere achtergrond naar voren en er was meer 'vel' van de drums te horen. Wat het meest opviel was dat er opeens een neuriënd koortje van echte stemmen te horen was, in de achtergrond, waar het eerst een akkoord op een synthesizer had geleken. Vrij bizar... Door de toegenomen energie hadden het gevoel meer tussen de muzikanten te zitten. Bij het Atomic Orchestra van Count Basie hadden de saxofoons duidelijk meer klankkleur en zaten we twee rijen verder naar voren, midden tussen het publiek dat nu opeens ook naast ons te horen was. Met de ogen dicht was er duidelijk meer illusie van 'zaal'.

AudioQuest Tornado

Met de Tornado in plaats van de Thunder was de tik op de gesloten Hi-Hat bij Fink feller, en klonk het geheel wat ronder. Ondanks de wat relaxtere weergave nam de ruimtelijkheid toe en was alles beter afgebakend. Het ride-bekken kreeg meer koperkleur en het koortje was duidelijker uit meerdere stemmen samengesteld. Bij Desolate was het laag schoner en nu toch écht dieper, en had het meer energie. Daarnaast nam de ruimtelijkheid vooral in de breedte toe ten opzichte van de Thunder. Count Basie profiteerde van een grotere betrokkenheid en dynamiek, en waren de verschillende partijen van de geweldig op elkaar ingespeelde big band beter te volgen.

AudioQuest Hurricane

De windkracht nam met de Hurricane in hevigheid toe. Bij Count Basie werd het laag natuurlijker, was er meer publiek te horen en kregen we opnieuw meer dynamiek toegeworpen. Die toegenomen natuurlijkheid strekte zich trouwens over het gehele spectrum uit. Dat valt een beetje lastig uit te leggen, maar het 'voelde' alsof er toch nog wat kleine onregelmatigheden in het frequentiespectrum werden gladgestreken. Bovendien was er opnieuw een toename in de energie van de weergave; de drummer leek echt harder op zijn trommels te slaan. Bij Fink was de galm rond de drums beter waar te nemen, en de tikjes op de Hi-Hat hadden meer kracht. Bij Desolate rolde het laag gemakkelijker de luisterruimte in en was er, opnieuw, meer energie en ruimtelijkheid.

De algehele indruk die we kregen was dat we door de toegenomen energie en detaillering het volume lager konden zetten om toch dezelfde muzikale ervaring te krijgen.

AudioQuest Dragon High Current

Zoals eigenlijk al verwacht vormde de Dragon het absolute topniveau in de Storm Serie. Bij Fink was er opeens meer kleine dynamiek te horen in de tikjes op de Hi-Hat, en was het beeld meer gelaagd. Ook de grote dynamiek was beter en de galm op de drums (en nu ook op de stem) was duidelijker waarneembaar. De koperklank van het ride-bekken was intenser en analytischer. Het laag was, zoals we bij kabels waar (ook) zilveren geleiders in zitten wel vaker horen, iets softer maar tevens organischer. Datzelfde hoorden we bij Count Basie, waarin ook aanzienlijk meer detaillering te horen was. Bij Desolate was het beeld nogmaals ruimtelijker geworden, met meer detaillering, wat in onze oren ook wel wat meer uitnodigde tot analytisch luisteren. Als je echt diep in een opname wil kruipen is de Dragon je kabel.

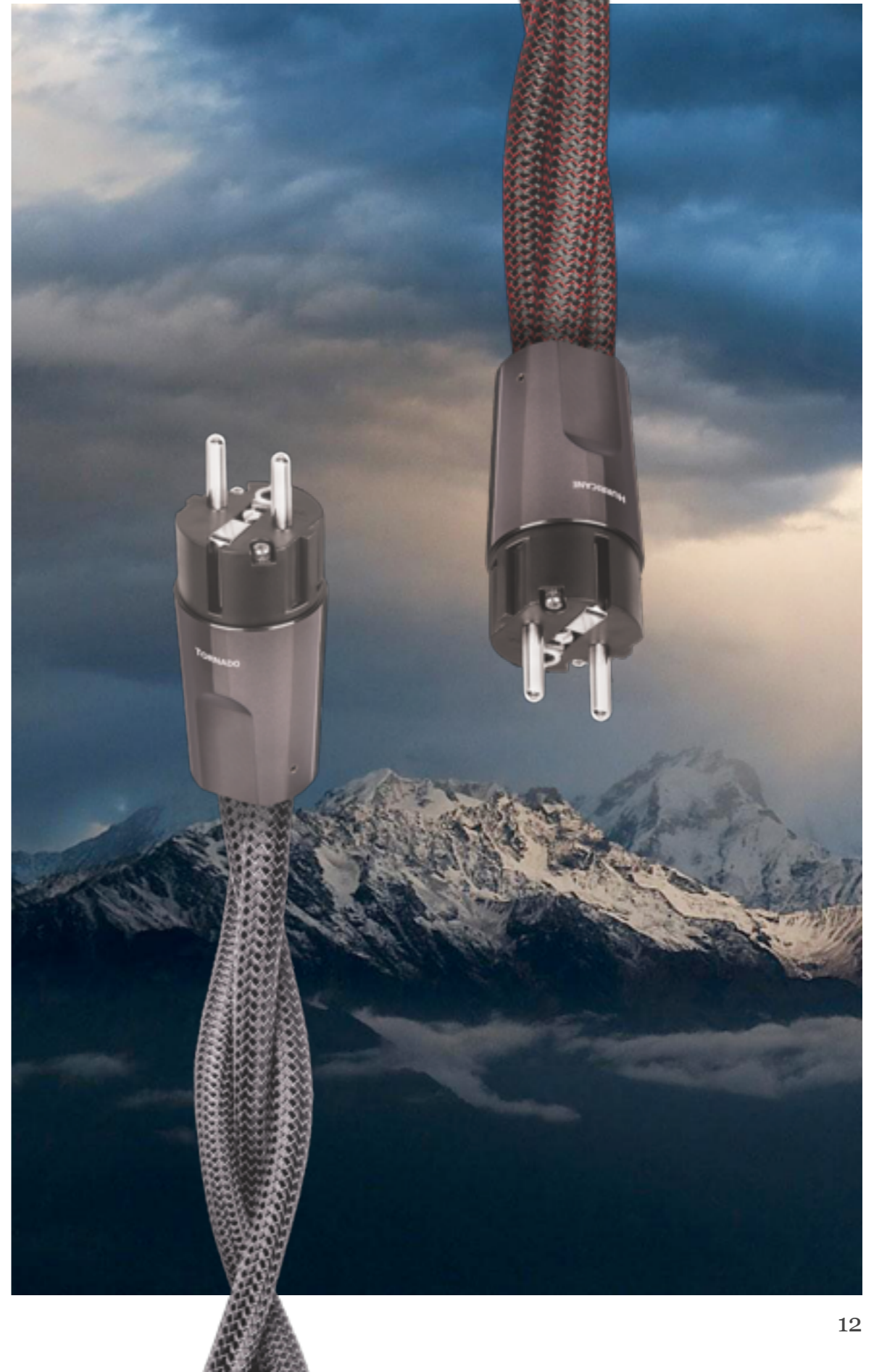
AudioQuest Dragon Source

Aan de voorversterker was de Dragon Source duidelijk in het voordeel ten opzichte van zijn dikkere broer. Desolate liet vrijwel dezelfde resultaten horen, maar dan net een tandje rustiger aan, waardoor het geheel iets beter in balans kwam. De 'spanning' in de weergave die we zo mooi vonden bij de goedkopere Hurricane was weer terug, maar dan nóg intenser. Het lijkt er dus op dat de Dragon Source het op dat vlak beter doet dan de High Current versie, wellicht geholpen door zijn iets verfijndere Noise Dissipation topologie. Bij Fink miste de stem een heel klein beetje kleur, maar je zou ook kunnen zeggen dat die neutraler werd. Er was een bepaalde mate van rust in de muziek gekomen die licht neigde naar terughoudendheid, en die we 'audiofieler maar niet per se muzikaler' zouden willen noemen.

Hurricane en Tornado, nu waait het pas echt...

Als opmaat naar de 'Double Dragon' die we als toetje hadden bewaard, schakelden we min of meer voor de grap eerst terug naar Hurricane aan de voorversterker/streamer, en Tornado aan de eindversterker. Het effect daarvan was verbluffend. De ruimtelijkheid in de opname van Desolate nam nogmaals spectaculair toe en werd meer 3D. De ruimte vóór de luidsprekers was groter en werd scherper afgebeeld, en opeens stond het complete geluidsbeeld een stuk hoger. Hetzelfde hoorden we bij Fink, waar de stem zijn wat warmere klankkleur terugkreeg en van meer galm leek te zijn voorzien. The Count stond met zijn band opeens op een podium dat een stuk hoger was. Met name de klankkleur van de saxofoons won opmerkelijk aan 'glans'.

Double Dragon

In hoeverre moet je voorspelbare zaken nog benoemen? Hoe geloofwaardig ben je op den duur als de duurste combinatie ook steeds de beste is? Die - overigens terechte - vragen werden door de combinatie van AudioQuest Dragon Source aan de voorversterker/streamer en AudioQuest Dragon High Current aan de eindversterker in één gedecideerde zwiep van tafel geveegd. Begrippen als 'audiofiel' en 'high end' vervaagden, dit was pure muziek. De toename aan energie-overdracht, verfijning en synergie was zodanig dat het zelfs voor sceptische of ongetrainde oren hoorbaar moet zijn. Bij Count Basie waren we opeens 'front row' als eregasten aanwezig in de Crescendo Club, bij Fink kregen we zowaar vochtige ooghoeken vanwege de grotere diepte van de overgebrachte emotie, de soevereine rust in de weergave en de ongelooflijk organische samenhang van stem en instrumenten. Het plaatje dat Desolate ons voorschotelde was opeens bijna holografisch, zó tastbaar dwarrelden kleine geluidjes vlak voor onze neus door het virtuele geluidsbeeld. We hadden best hoge verwachtingen van de nieuwe netsnoeren van AudioQuest, maar dat dit niveau haalbaar was hadden we in onze stoutste dromen niet durven hopen...

Conclusie

Volgens Garth Powell stellen de netsnoeren in de Storm Serie je hifi-apparaat in staat om eindelijk de energie te leveren waar ze altijd al toe in staat waren, als ze maar betere stroom hadden gehad. Dat klinkt als flauwe marketingpraat, maar we hebben het met onze eigen oren gehoord. Volgens Garth heeft het te maken met het wegnemen van factoren die de vrije stroom van elektronen kunnen hinderen. Hoe we dat technisch moeten aantonen weten we niet, maar op basis van hoorbaar bewijs klopt het als een bus. Los van de niet te ontkennen impact die de Niagara 1000 en vooral de Niagara 5000 hadden, vinden we de nieuwe netsnoeren in de Storm Serie een revelatie. Qua prijs/kwaliteit verhouding ligt de sweet-spot van deze serie wat ons betreft bij de Hurricane. De Dragon is weliswaar op vrijwel alle fronten superieur, maar omdat er naast geleiders van Perfects Surface Copper+ (PSC+) ook geleiders van Perfect Surface Silver (PSS) in zitten liggen zowel de 'Source' als de 'High Current' variant op een prijsniveau waarbij je óók over een bijpassende topklasse high-end set moet beschikken om hun volle potentieel te kunnen benutten. Is Stroom dus altijd alleen maar Stroom, zoals de Audio-Objectivisten (die kabels liever online beoordelen op theoretische parameters dan in de praktijk op gehoor) ons willen doen geloven? Wij zeggen van niet, maar het hangt er wel degelijk in hoge mate vanaf welke netsnoeren je gebruikt... Drie keer raden welke wij voortaan zullen adviseren...

Muziek en Informatie

Meer informatie en prijzen over de beschreven AudioQuest Storm Series powercords, vind je in onze webwinkel:

[AudioQuest Storm Series powercords](#)

Spotify

[Fink - Resurgam](#)

[Desolate - Lunar Glyphs](#)

(helaas geen Count Basie)

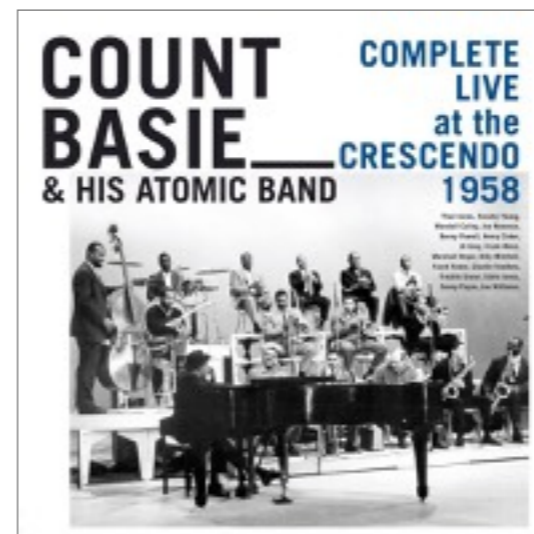
Tidal

[Fink - Resurgam](#)

[Desolate - Lunar Glyphs](#)

[Count Basie - Complete Live At The Crescendo 1958](#)

© 2018 art's excellence - www.artsexcellence.com

Dit document is eigendom van art's excellence en mag niet worden gepubliceerd zonder onze toestemming.